

I. PUTA BUTANER

—Maria, ha vingut el butaner?

—No. He estat tot el matí esperant-lo i no ha comparegut. Com vàreu quedar?

—Que vendria ahir horabaixa. Com pot ser tan fill de puta?

Mentre baixava les escales d'una revolada, v aig poder sentir la meva filla que em deia que ens veuríem al vespre, que se n'anava a la Universitat. No en vaig fer ni cas. Darrerament, no es podia dir que la nostra conversa fos gaire fluida.

Vaig passar pel carrer del Cometa, vaig sortir a la plaça del Regomir, on els petats de sempre aprofitaven aquella mica de sol del migdia, i amb quatre gambades em vaig plantar al carrer Ample.

Sabia que ben sovint els pakistanesos que reparteixen el butà deixen el camió als voltants de la plaça de la Mercè i des d'aquí duen a peu la mercaderia. Pregonant-la a crits o picant contra les bombones de vinti-cinc quilos, que de sol a sol puguen per escales amb esglaons infectes. Es qüestionà d'esperar.

Deu minuts després va comparèixer l'Asmir. Era l'home que s'encarregava del repartiment al meu carrer. Era l'home que el dia abans m'havia promès que passats deu minuts tornava. Era el responsable que aquell matí m'hagués dutxat amb aigua freda, una cosa que sempre havia odiat, però especialment en els mesos d'hivern, just a punt d'entrar al desembre. Quan em va veure, va canviar el rostre rialler i es va preocupar. Per collons, hauria de passar per davant meu. I ja anava pensant les excuses.

—Hola, amic, que estàs molt enfadat?

—Depèn del que per a tu sigui «molt».

Vaig esperar que aquell home descarregués les bombones buides al camió.

—Supòs que ara vendràs amb mi i em pujaràs les maleïdes tres bombones de butà que et vaig demanar ahir, no?

—No, amic, ara no puc, ara hem d'anar a fer el canvi de bombones del matí, si no, s'enfadaran de valent, els nostres caps. Vindré avui a la tarda...

—A mi me la duen fluixa, els vostres caps. Jo necessito el butà ara mateix. I quan dic ara és ara.

—Ara no pot ser, amic.

—Jo crec que sí.

Quan em vaig obrir l'americana i va veure la culata de la pistola reglamentària, l'Asmir va agafar tres bombones de butà plenes i les va començar a col·locar en un carretó. De l'interior del vehicle va sortir un crit que ens devia dir de tot manco guapo en un urdú correctíssim i del tot incompreensible. Quan el conductor va davallar del camió de repartiment fet una fúria, també es va trobar amb aquella obertura d'americana tan fatxada i que tant impressionava. La meva. Va tornar a pujar, no va dir res, i es va disposar a esperar tranquil·lament que l'Asmir tornàs amb les tres bombones buides i els quaranta-cinc euros que costaven les plenes després de l'enèsima pujada del preu dels combustibles. A aquell pas aviat tots ens convertiríem en ecosocialistes. Ni Crist no podria posar l'estufa en marxa. Sort que amb tant d'escalfament global els hiverns ja no duraven gaire a Barcelona. I si començaven les restriccions d'aigua, ni tan sols ens dutxaríem. *Eau de sobac*. Com al metro, vaja.

La tornada de cap a casa fou silenciosa. Vaja, tan silenciosa com podia ser fer-la acompanyat d'un butaner mig cagat carretejant les bombones pel desballestat centre antic de Barcelona.

Com a mínim no ens vàrem dir ni una puta paraula. Vaig obrir la porta de casa, vaig fer passar l'Asmir el primer i, mig mogut pel remordiment, mig empenyat per la pressa, vaig

agafar una de les bombones i vaig enfilem escales amunt. S'havia de reconèixer que aquell desgraciat es guanyava bé els sous que li pagaven per cada bombona. Pesaven com un dimoni. I això que jo, malgrat la quarantena llarga, encara em mantenia en forma, no fumava i feia temps que de l'alcohol n'abusava cada cop manco. El gimnàs de la comissaria em servia per cuidar la línia i anava a peu sempre que podia. Però el butà pesa com un mort. I això que és un gas. Si arriba a ser un sòlid, s'esbuca l'escala.

Mentre l'Asmir feia el seu segon viatge i tornava a maleir els policies que mai no miraven la legalitat de les empreses subcontractades pel distribuïdor del gas, que feien que aquell home treballàs des de feia cinc anys sense contracte i totalment explotat, vaig rebostejar i la veïna del quart va baixar per l'escala esbrancant el seu marit, un sant, que la deixava parlar. Es varen aturar al meu replà.

—Ai, Jaume, quin consol tornar-te a tenir aquí al barri. Amb un policia com tu a l'escala tots estam molt més tranquils.

Vaig somriure com a resposta. Ves què hi podia fer... L'Asmir va pujar, va cobrar i, quan ja era a la porta a punt de marxar, em va dir si em podia fer una pregunta. No m'hi vaig negar.

—Hauries disparat, si no hagués volgut venir?

Li vaig tancar la porta a la cara, vaig engegar l'encalentidor, i a la fi vaig poder prendre la dutxa que tant necessitava. Les restriccions encara no havien arribat

(del llibre 'Mateu el president' de Sebastià Bennasar. Edicions Cossetània, 2009)

